

Voorleesverhaal

Week 2

Op de toren zit een haan

Onder de grote oude boom op het schoolplein is het een drukte van belang. Alle kinderen, juffen en meesters van de school wachten op Directeur Hans. De klas van juf Anke staat vooraan. Josje heeft de trekkar vast waar Hubertus op zit. Hubertus schudt met zijn kop, de dauwdruppels vliegen door de lucht. Josje proest ervan, nu is ze helemaal nat.

‘Neemt u mij niet kwalijk.’ Zegt Hubertus. ‘Niet erg hoor,’ zegt Josje. ‘Waarom kijkt u zo sip?’

‘Als ik fit zou zijn zou ik de rode rugzak zelf kunnen pakken.’

‘Maar meneer Hans kan dat ook heel goed hoor, kijk daar komt hij al,’ zegt Josje.

Met een lange stok waar een haak aan zit probeert meneer Hans de rugzak uit de boom te vissen. Vissen naar een rugzak is best moeilijk en telkens grijpt de haak ernaast. Josje ziet dat Hubertus steeds sipper begint te kijken. Meneer Hans wil het bijna opgeven, totdat Josje roept; ‘proberen is leren meneer Hans.’

‘Voor de laatste keer dan,’ zegt meneer Hans. Hij probeert het nog een keer en warempel, hij heeft de rugzak te pakken. Er klinkt een luid applaus over het schoolplein. Iedereen klapt in zijn handen en Hubertus met zijn vleugels. Hij is dolblij dat zijn rugzak terug is. De rugzak gaat mee de klas in.

Start nu de animatie met de link op het digibord.

Als het filmpje is afgelopen lees je het laatste stukje voor.

Gebruik hierbij de weer de handpop van Hubertus.

Juf Anke draagt een grote mand met twee kleppen. Voorzichtig duwt Hubertus de twee kleppen omhoog en haalt er verrekijkers en vergrootglazen uit.

Josje springt in de lucht en roept; ‘nu hoeven we niet om de beurt, we kunnen allemaal speuren!’

‘Kukeleku!’ kraait Hubertus. ‘Wie weet wat het hoogste punt is op het schoolplein, en wat u daar het beste voor kunt gebruiken?’

Daar hoeft Gijs niet lang over na te denken. De top van de boom natuurlijk, met de verrekijker. Dat doet papa ook altijd, dan ziet hij bijzondere vogels van heel dichtbij. Gijs pakt een verrekijker en kijkt naar de top. De andere kinderen doen hetzelfde.

'Wie weet wat het laagste punt is van het schoolplein en wat heb je daar voor nodig?'

'De tegels en het gras!' roept Nour terug, 'met een vergrootglas.'

Behalve Gijs, die speurt nog in de verte. Beneden onderzoeken ze de tegels en het gras.

Gijs zit in het klimhuis en ziet de wieken van de molen draaien. Verderop een hoge ronde toren. Als hij wat meer naar links kijkt komt de kerktoren in beeld. Hé! wat is dat nu, boven op de toren lijkt iets afgebroken te zijn. Gijs draait aan het uiteinde van de verrekijker, zodat de toren nog dichterbij komt. Dit..., dit lijkt wel het huis van Hubertus!

'Ik heb iets ontdekt!' roept Gijs blij naar beneden. 'Jouw huis Hubertus, ik heb jouw huis gevonden, boven op de kerktoren. Zullen we er naartoe gaan?'

'Jullie zijn allen hele goede speurneuzen. En u Gijs bent de beste. We kunnen nu nog niet naar mijn huis. Ik ben nog niet beter. Als ik nog een nachtje op jullie trekkar mag slapen, zal het morgen wel zo zijn.' Alle kinderen trappelen van ongeduld. Was het maar alvast morgen.

'Denken jullie aan het omgevingsboek!' zegt Hubertus. 'Ik ga rusten.'

'Natuurlijk Hubertus,' zegt Selma.